

gränsad omfattning, av hjälppräster, gemensamma för ett helt stift eller kontrakt: stifts- och kontraktsadjunkter. För ändamålet har förslagsvis beräknats 35,000 kronor.»

Såsom lämplig semestertid torde, utan att särskild motivering därför kan behövas, en månad årligen kunna anses.

Med hänvisning till ovanstående hemställas,

att Riksdagen ville för sin del besluta att medgiva tjänstgörande prästman semester under en månad årligen, i den mån enligt vederbörande domkapitels beprövande sådant kan ske utan hinder för göromålens behöriga gång, därest tjänsten upprätthålles genom tillfälligt åtagande av annan tjänstgörande prästman eller genom förordnande av stifts- eller kontraktsadjunkt, för vilkens tjänstgöring Konungen funnit skäligt bevilja anslag ur kyrkofonden.

Stockholm den 26 januari 1913.

G. F. Lundgren.

Nr 178.

Av herr *Sjöberg*, om årligt understöd till änkan *Karolina Jonsson*.

För nära två år sedan avled i Finnerödja socken i Skaraborgs län förre arbetsförmannen vid statens järnvägar *J. P. Jonsson* i en ålder av 76 år, efterlämnande en nu 72-årig änka jämte en omkring 30-årig son, så sjuklig, att kommunen måste bidraga till hans underhåll.

Avlidne förmannen *Jonsson* arbetade vid statsjärnvägarne från ban-

byggnadsarbetets början i Göteborg 1856 och fortfor sedan därmed vid färdiga banan till 1901, då han var för gammal och utsliten för att kunna fortsätta längre. Till följe den sjukliga sonen, som ingenting kunde uträtta utan i det stället långa tider måste hållas på lasarett, och Jonssons oförmåga att själv förtjäna något, blev makarne Jonssons ställning omsider mycket bekymmersam. Då existensmedlen slutligen alldeles tröto, vände sig Jonsson till kungl. järnvägsstyrelsen med en ansökan om något understöd, vilket också beviljades Jonsson, och erhöll han sålunda under de senaste fem åren av sin levnad 150 kronor årligen av trafikmedel, se bilaga 1.

Efter mannen Jonssons död kom änkan i det bekymmersammaste läge, då alla tillgångar voro uttömda och det lilla bidraget från järnvägsförvaltningen ej längre kunde få utgå. Då mannen Jonsson under en så lång tid som 45 år arbetat vid järnvägarna, största delen under en tid, då arbetslönen icke på långt när var så stor som nu, och sålunda möjligheten att lägga av något för ålderdomen var ringa eller ingen, förefaller det mig som om staten borde, utan att frukta några farliga konsekvenser, kunna gå med på att låta änkan Jonsson återfå den årliga gratifikation av 150 kronor, som mannen under de senare åren av sin levnad fick åtnjuta. Jag vågar så mycket mer hysa detta hopp, som man väl tämligen allmänt kan vara överens om, att för den händelse mannen i 45 år varit anställd hos en enskild, det knappast är troligt att denna skulle ha lämnat en 72-årig änka utan något som helst stöd.

Hade vi redan nu haft ålderdomsförsäkringen genomförd och satt i verksamhet, så hade en framställning som denna varit överflödig, men icke ens om årets riksdag skulle finnas villig att besluta en sådan, kan man vänta, att den i ett sådant fall som detta skulle komma att sträcka sig så långt att 72-åringen får komma i åtnjutande av dess välsignelse.

Som bilagor följa även under 2 och 3 frejde- och medellöshetsbetyg.

På grund av vad jag här anført, får jag hemställa,

att Riksdagen måtte besluta tilldela änkan Karolina Jonsson i Lilla Källtorp i Finnerödja socken av Skaraborgs län ett årligt understöd av 150 kronor att utgå av trafikmedel från och med innevarande år.

Stockholm den 24 januari 1913.

G. W. Sjöberg.
